

A napló

(Urban fantasy)

Szerző: Pedro Rey

Fáradt és nyomasztó volt a péntek délután. A házat, ahol gyermekkorom legszebb éveit töltöttem, ahol tulajdonképpen felnőttem, férfivá értem, lassanként sikerült teljesen kiüríteni. Már csak a padlás várt rám.

Az új tulajdonos beköltözéséig csupán egy hét volt hátra.

Mikor az elhanyagolt, poros deszkákon négykézláb mászva, egy ódon ládára bukkantam, még nem is sejtettem, hogy a

régi vackok közt lesz egy, ami sokkal nagyobb kincset ér, mint azt bárki is képzelhetné.

Nagyapám öreg, foszladozó naplója.

– Ez meg mi? – lapoztam bele a memoárba a félhomályban.

Döbbenet tapasztaltam, hogy a naplóban semmi más nem volt olvasható, mint szép aprólékossággal, dátumra pontosan rögzítve, az öreg minden hódítása.

Ez a kujon krónikába foglalta minden aktusát!

Egy-egy ilyen bejegyzés általában fél, maximum egy oldalt tett ki. Mígnem elértem az 1955. június 27-ei bejegyzéshez, ami látványosan hosszabb terjedelmű volt.

Az írás meglepő hossza mellett az is azonnal szemet szűrt, hogy napra *pontosan hetven évvel* korábbi a dátum.

*F*árasztó volt ez a szerda is. A hivatalban az irodavezető a lelkem is igyekezett kifacsarni. Senki más nem gyötör így, csak engem. Nem is tudom sokszor, valójában mit akar. Toronyórát láncsal? Mert, ha igen, én megveszem neki, csak szálljon le rólam!

Enni se tudtam semmi elfogadhatót, a kántinban csak sajtos brokkolileves és marhasült sárgarépapürével volt a kínálat. Én meg épp ezeket utálom.

Az idő is borongós volt, egész nap esőre állt.

Akkor még azt hittem, a napom fénypontja a találka lesz az újabb nővel, akit becserkésztem este, hogy

*melegítse az ágyam... na,
meg az ágyékom.*

*A szemközti sarkon lévő
kábaréhoz beszéltek meg a
találkozót. Mikor leginkább
testileg, de azért némiképp
lelkileg is felkészülve elindul-
tam az egyeztetett helyre,
még fogalmam sem volt róla,
hogy percekben belül életem
legcsodálatosabb élményében
lesz részem.*

*Amint kiléptem a kapun,
az eső azonnal rákezdett. Fi-
noman szemerkélt és megle-
pően meleg volt. Már épp for-
dultam volna vissza az eser-
nyőmért, amikor az esti szür-
kület váratlanul zöldeskék
pompába borult, és azúr szí-
nekben kezdett cikázni.*

*A zápor egyre melegebb su-
garakkal simogatta az arco-
mat, az egész testemet, s*

*eközben gomolyogva, kava-
rogva, a szemem láttára
életre kelt a lehulló cseppek-
ből egy gyönyörű, meztelen
női alak.*

Egy nimfa!

*Semmi mást nem viselt,
csupán egy virágkoszorút.
Teste kihívóan örvénylett,
hajladozott előttem, felkí-
nálva szememnek és*